

Daca pana de curand se credea ca empatia determina contagiozitatea cascatului, un studiu recent sugereaza ca factorul determinant ar fi varsta persoanelor implicate.

Cascatul este un reflex intalnit la oameni si animale deopotriva, care consta in inhalarea aerului si intinderea timpanelor, simultan, urmate de o expiratie puternica. Oamenii incep sa caste inca de cand se afla in pantece si asociaza, in general, actiunea cu oboseala, somnul sau plictiseala.

Desi, probabil, sunt mai multi factori care determina aceasta reactie, nu exista inca o explicatie universal acceptata care sa clarifice de ce cascam.

Primele studii indicau faptul ca reflexul ar fi un raspuns la nivelul crescut de dioxid de carbon din sange, atunci cand corpul are nevoie de un aport de oxigen, care ar justifica inspiratia profunda, sau de eliminarea dioxidului de carbon, printr-o expiratie puternica. Experimentele ulterioare au demonstrat insa, ca mediile cu un nivel scazut de dioxid de carbon sau administrarea de oxigen subiectilor nu influenteaza nevoia de a casca.

Cea mai recenta teorie sustine ca rolul cascatului ar fi termo-reglator. Mai exact, temperatura ridicata, care apare natural in conditii de oboseala, suprasolicitarea sau la trecerea dintr-o stare in alta duce la incetinirea proceselor cerebrale. Inspiratia puternica, urmata de expiratie duce la racirea creierului si reglarea temperaturii. Aceasta ar fi explicatia pentru care oamenii casca atunci cand se trezesc si isi incep ziua, trecand dintr-o stare in alta, atunci cand sunt obositi sau inaintea unor experiente solicitante. Experimentele dovedesc ca studentii casca inaintea examenelor, la fel ca si parasutistii, inaintea salturilor. Alte explicatii care ar explica de ce cascam variaza, de la dorinta de a dezamorta muschii fetei si ai limbii, pana la nevoia de a ramane in stare de alerta.

Desi contagiozitatea cascatului a fost observata din cele mai vechi timpuri, Erasmus din Rotterdam consemnand, in 1508, ca "un om care casca ii determina si pe altii sa caste", nu exista o explicatie clara a acestui fenomen. Pana de curand, se credea ca factorul principal care determina contagiozitatea cascatului este empatia. Aceasta explicatie este sprijinita mai ales de faptul ca aceasta reactie apare in jurul varstei de patru ani, atunci cand se formeaza primele legaturi puternice si apar primele semne de empatie, dar si de faptul ca cei care sufera de tulburari din spectrul autismului, care afecteaza capacitatea de a empatiza cu cei din jur, nu par sa fie influentati de alte persoane care casca.

Un studiu publicat anul acesta pare sa indice insa ca factorul principal care determina contagiozitatea cascatului este varsta, nu empatia, asa cum se credea pana de curand, relateaza Huffington Post. Studiul a implicat 328 de persoane care au urmarit un videoclip de

trei minute in care erau prezentate persoane care cascau. 222 dintre cei care au participat la experiment au cascat cel putin o data in timpul clipului video, unii dintre ei cascand de pana la 15 ori. Oamenii de stiinta au tinut cont de gradul de oboseala si de nivelul de cunoastere si emotie al fiecaruia, dar si de varsta subiectilor si au ajuns la concluzia ca empatia si inteligenta nu au o importanta prea mare in a determina indivizii sa caste.

In schimb, mai mult de 80% dintre persoanele sub 25 de ani au cascat in mod contagios, in timp ce doar 60% dintre persoanele cu o varsta intre 25 si 49 au reactionat la stimuli si abia 41% dintre cei care aveau peste 49 de ani au fost influentati. Totusi, varsta nu este factorul principal care determina contagiozitatea, aceasta fiind responsabila pentru o diferenta de doar 8% in felul in care subiectii au raspuns la stimuli. "Varsta a fost cel mai important element de predictie a reactiei celor implicati, dar nici aceasta nu a fost atat de semnificativa, in ansamblu", spune Elizabeth Cirulli, autoarea studiului. "Marea majoritate a variatiilor care determina contagiozitatea subiectilor a ramas neexplicata", adauga cercetatoarea.

sursa:

www.emaramures.ro